

LỜI TỎ TÌNH CỦA MÙA HÈ

Truyện ngắn

Ái Nghĩa

Ta bên nhau hôm nay là lần cuối

Rồi ngày mai ta sẽ bước lên đường

Bất nói gì trong giây phút phân ly

Xa vĩnh viễn hay còn ngày tái ngộ.

Vĩnh thì thỏm, giọng lạc dần theo tiếng gió. Na bên thỏm, còn Tú thì ngớ ngác. Trắc giết phút chia li, ba đứa không nói thì. Chẳng có lời thì thỏm y cứ vùi ngùi hoài trong tâm khảm.

Na sinh ra và lớn lên ở một vùng quê đày nắng và gió. Có dòng sông quê êm đềm cạnh tha thiết chảy phía sau nhà. Nhà Na thuộc loại khá giả. Mẹ Na nuôi lợn tuốt thóc Na bận rộn kiếm tiền chi cả một ngày thì may tiền tuốt. Còn ba Na rong ruổi vì nghề chèo thuyền làm ăn xa nhà. Tuổi thơ y cứ trôi qua trong bình lặng. Rồi một ngày, Na trở thành thiêu nữ, xúng xính trong tà áo dài thướt tha. Na đến trường trong cặp một ngày một, áo quần lấm ghen tươm cả lũ bạn cùng trường.

- Ba nó là đĩ gia, nhà mình nghèo có mẹ cũng không thỳ.

- Ờ c gì đĩ c mẹ t l n ng i trên chiếc xe sáng bóng ỳ.

- Ờ dào, giàu v i sang cũng là phù du. S h t s ch thôi...

-.....

Còn nhớ câu nói khác mà cô bé 16 tuổi nhớ Na l n đ u nghe th y m t cách đ y t h hào l n xót xa. Cánh c ng tr ng trung h c m toang tr c Na nh ng cánh c a lòng c a lữ b n thì h n h p. Na cô đ n trong nh ng ngày đ u đ n l p. Cô đ n b i nó là con nhà giàu. Đôi lúc Na ch t thêm đ c là con nhà nghèo đ đ i l y chút c m thông t lữ b n. Cái suy nghĩ đ n gi n mà tàn nh n y c a chúng b n không d g b xoá nhòa dù Na đã s ng h t mình trong cái t p th 10C ỳ. Duy ch c có m t đ i u không bao gi thay đ i: nhà Na v n giàu.

Nh là m t s s p đ t. Cu i năm l p 10 y, Na đ c ch n vào l p b i d ng Văn, chu n b đi thi T nh. L p nó, ch c có m t b n trai duy nh t là Vĩnh. T i con gái tranh nhau b t tay, gi i thi u. Còn Na c co l i m t mình n i góc l p. Nó ch ng b n lòng v i cái trò làm quen bát nháo ỳ. Vĩnh thì b t ra kh i lữ b n, t i n th ng v phía nó, t gi i thi u và thân thi n chìa m t bàn tay ra ch đ i. Na h ng h đ a tay ra b t. Không ng cái b t tay y đã thành k ni m đ p nh t c a tu i h c trò.

Ph trách l p b i d ng c a Na l i là m t th y giáo. Th là l p nó có thêm m t đ i đ i n c a phái m nh. Th y là tâm đ i m c a m i ho t đ ng h c t p và vui ch i c a l p. Nh ng bài gi ng c a th y xoa d u n i đau c a Na. Trong m t Na, th y không ph i là “ông k” nh l i đ n đ i c a các anh ch đi tr c. Tâm h n Na đ c nuôi l n t th y. Na cũng không ng th y và Vĩnh qua tâm đ n nó nhớ u nh th . Hình nh c hai hi u đ c m t chân lí r t gi n d mà l th ng ng i ta ít đ ý: con nhà giàu cũng đáng th ng và t i nghi p. S cô đ n trong nó đ c kho l p t ng ngày.

Lên 12, nó vẫn tiếp tục theo học lớp bồi dưỡng Văn. Còn Vĩnh phải chuyển sang lớp bồi dưỡng Sinh theo đúng năng lực và yêu cầu của Ban giám hiệu. Ngày chia tay, Na nhìn không nói gì. Cái nhìn đó thật đáng sợ. Nó có thể khiến người khác thấy nao lòng.

- Vẫn còn có thể yêu cô mà. Vĩnh an ủi.

Na vẫn không nói gì. Có vẻ mặt nó ráo hoảnh. Vội vã mà vài đứa bạn trong lớp cá cược rằng nó sẽ khóc. Nhưng nó còn nhớ cái đáng khóc hơn những nó đã chịu đựng. Mà vì cái gì phải khóc khi cả hai vẫn học cùng trường.

Tú đến rồi bắt gặp trong mắt Na cùng lũ bạn về quê Vĩnh, bắt gặp vì Na không hề biết Tú học cùng lớp là bạn thân của Vĩnh. Trong cuộc đời mỗi người, ít ra cũng có vài lần bắt mình ra khỏi nhà ngao du của cuộc sống nơi phố thị, thì mới thấy hết ý nghĩa của sự "về quê". Mỗi quê hương đến giờ vẫn còn sống động trong nó với bao kỷ niệm. Con đường làng quanh co rợp bóng tre, dòng Trường Giang tha thiết chảy, những mùa cá đua mùa ba Vĩnh vào bờ, câu hò vọng lại xa xa dưới ánh trăng vờn vờn rồi tan ra, tan ra theo sóng nước. Lũ bạn rủ nhau, tung toé tiếng cười. Na cũng cười nức nở. Và nếu không có sự bỡ ngỡ của Tú thì chắc hẳn bao giờ Na biết cái cảm giác được ngồi vào cái thùng tròn vành lao ra giữa dòng nước chảy. Hôm nay, cả bọn được một phen rồi tìm ra ngoài khi cái thùng chạm chòng chành, lúc là mãi. Tú cảm thấy mái chèo, hết lần. Tiếng hét băng ngang tiếng kêu thét thanh vì sợ hãi của Na:

- Vĩnh, giữ chặt lấy tay Na. Giữ chặt lấy.

Na sợ hãi nhưng yên tâm trong cái siết tay thật chặt của Vĩnh. Nếu có chết nó cũng không cô đơn. Na nhớ mặt mũi, chỉ để...

Đêm nay dưới ánh trăng cả bọn thức trò chuyện. Biết bao câu chuyện, biết bao bài hát được vang lên. Vĩnh thật đa tài, nó vừa hát hay, vừa đàn giỏi. Bạn con gái thi nhau giành ngóe nhìn và nhìn bạn là "chàng". Đêm càng về khuya, ngàn sao càng lấp lánh, lòng nó cũng sáng rực một niềm vui. Bài hát mà Vĩnh chọn nó là có ý nghĩa nhất. Nó vẫn thích cái biệt danh "Mùa thu tóc ngắn" mà từ trước đến nay. Cũng chẳng biết sao từ nó bạn Na nhớ nhà, quên nhà và quên quê hương. Mà hình như nó cũng quên mùa thu thật. Đến giờ nhớ lại ca từ vẫn còn vang vọng hoài trong ký ức nó: "*...Anh vẫn nhớ em ngồi đây tóc ngắn, mà mùa thu dài lắm chung quanh, linh hồn anh vẫn mãi vẫn chân dung, bày vẽ vẽ vào trong hồn mình cả...*".

Năm học cuối cấp trôi nhanh đến rồi. Mọi đồ mà đã chọn hè. Na nâng niu chút gì từng không niệm mất. Mọi giờ ra chơi, Tú và Vĩnh đều chơi với cái sọt phòng lớp Na. Ba đứa chơi khắp nói với nhau vài câu rồi thì ngó trộm vào học rồi vô tình vang lên. Ngày nào cũng thế, hình như cả ba thấy việc gặp nhau sau mấy giờ ra chơi như một thói quen. Sắp ra trường rồi nên ai cũng trăn trở nên lòng, cái nhìn cũng trăn trở tha thiết hơn. Na vô tư còn lũ bạn trong lớp nó thì luôn như cún con:

- Hai anh chàng đó, Na phải chọn một. Xem chúng con hai đứa có tình ý. Cuộc đua này không biết ai về đích?.

Là cuộc đua gì? Không, Na không nghĩ thế. Nhưng cũng thấy lòng mình bối rối. Nhất là những ánh nhìn đa diết cứ bám riết lấy Na. Ba đứa sọt không còn chung đường. Ra trường mỗi đứa đi theo đuổi một cái gì riêng. Vĩnh chọn ngành Y, Tú muốn vào quân đội, còn Na quyết tâm đi theo sọt. Nhưng năm tháng còn bên nhau là rất ngắn. Làm gì để níu kéo thời gian khi ngoài kia phồn thịnh đã hé cánh chào. Khúc đường ca mùa hè của lũ ve sầu rồi cũng khốc khoải vang lên. Làm gì để mãi mãi là không niệm mất. Và làm gì để không mất nhau.

Vĩnh hẹn gặp Na sau giờ tan học để gặp bạn bè. Không biết vô tình hay cố ý mà Tú cũng hẹn gặp Na vì có đi mua quần áo. Na thấy mình bối rối thì thầm. Nó cũng biết sẽ đến chơi hẹn gặp ai nên chỉ thấy ngượng ngùng.

Ông trời thì bắt công việc của Na. Đợi nó, sao rồi ra thế này. Na không tin vào một mình. Ngôi nhà xinh đẹp như biệt thự đông nghẹt người. Có cái gì đang chờ đợi trong nó. Bằng qua đây hành lang, Na ào vào nhà nóc rồi thì ngó kêu xé lòng:

- Ba! Ba ơi!

Rồi ngó thì mất đi. Khi nhìn thấy nó thấy mình đang ở ngoài nghĩa trang. Tiếng lũ em nó gào thét thanh, má nó vấp vấp trong đau xót. Na nhìn thấy một hàng hoàng. Ba nó đã đi rồi sao. Không! nó không thể chết như vậy. Lũn cuống cùng với nhà ba đứa sọt đứa nó đi thi đi học. Vậy mà tại nhà kinh hoàng đã cướp đi vĩnh viễn. Nó là con gái ruột, là niềm tự hào và đáng lẽ ra ba nó sống và làm việc. Nó không thể thiếu ba. Không thể tin vào cái đi đâu đang đi ra trước mắt.

Ngồi tại đây đang đợi ba xuống mương sâu. Đau đớn thật cùng, nó nhào ngồi theo ba. Vĩnh và Tú cũng nhào theo núp Na lại. Rồi ngồi tại đây chờ đợi nó, không để nó kịp nói với ba lời vĩnh biệt.

Giàu có là phù du

. Câu ác ý của lũ bạn giờ là sự thật. Nó nên oán ông trời hay oán lòng người tàn nhẫn?

Những ngày cuối cùng của cuộc đời hèn nhát, Na nhìn thấy cái bóng. Nó không khóc những giọt nước mắt vô hồn chỉ nhìn đâu đâu vào cõi hư vô.

Ngày mai, con đường Na đi sẽ vĩnh viễn thiếu bóng ba. Mùa hè cuối sao trời lại vắng vẻ?! Còn lại lời tỏ tình của mùa hè nó đành bỏ lại phía sau lưng.

Thời gian biệt có quay trở lại ...